

Arrest

nr. 292 189 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X.

1.2. Verzoekster dient op 16 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 11 juli 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 februari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en op X 2004 geboren te zijn in X in Somalië. Toen u vijf jaar oud was nam uw oma u mee om bij haar in Beled Hawo te gaan wonen. Uw ouders bleven nog zo'n twee jaar voor hun werk in Mogadishu wonen. Tot aan uw vertrek uit het land woonde u met uw gezin, uw moeder, uw oma en uw maternale tante en haar kinderen in een huis in de wijk Farjan in Beled Hawo. U behoort tot de clan madiban, een clan die door de andere Somalische clans gediscrimineerd wordt.

Sinds 2013 bent u getrouwd met M.H.J., die in 2015 Somalië ontvluchtte en naar Europa kwam. Sinds november 2021 vonden jullie elkaar terug in Europa en sinds februari 2022 zitten jullie samen in het opvangcentrum in Broechem. Samen met uw man hebt u drie kinderen. Uw zoon H. (DVZ [...]) en uw dochter H. (DVZ [...]) reisden met u mee naar België. In België beviel u op 17 juli 2022 van jullie zoon S. U hebt nog een oudere zoon, A., die u kreeg met uw eerste man die overleed in 2011. A. verblijft bij een tante in Beled Hawo.

Uw problemen begonnen in 2011 toen uw eerste man door Al Shabaab vermoord werd omdat hij kapper was en de haren van de mensen op de foute manier knipte. Hierna begon Al Shabaab u lastig te vallen en te zeggen dat u jullie zoon naar de Koranschool moest sturen en dat zij voor hem verantwoordelijk gingen zijn. U weigerde steeds op hun eis in te gaan.

In 2013 trouwde u met uw huidige man, M.H.J. (DVZ [...]). Ook deze man begon een kapperszaak en kreeg omwille hiervan bedreigingen waardoor hij besloot het land te verlaten. Na het vertrek van uw man bleef Al Shabaab u bedreigen. Dit keer wilden ze dat u uw dochter H. naar de Koranschool zou sturen zodat ze haar konden besnijden. U zei hen dat u eerst wilde dat ze wat ouder werd. Later zei Al Shabaab ook dat ze iemand van hun leden met u zouden laten trouwen, ze vonden immers dat u niet meer getrouwd was nu uw man niet meer bij u was en dat u dus een man nodig had.

Indien u zou moeten terugkeren naar Somalië vreest u dat uw dochter besneden zal worden en dat u in de gevangenis zou belanden of vermoord zou worden omdat u eerder weigerde uw dochter te besnijden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een besnijdenisattest van uzelf en van uw dochter H., uw kaart van Gams en een geboorteattest van uw zoon S. Op 30 december 2022 ontving het CGVS nog enkele opmerkingen betreffende de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 4), blijkt uit het geheel van

de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit Beled Hawo in de provincie Gedo.

Om te beginnen zijn uw verklaringen aangaande uw regio van herkomst uitermate vaag. Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u correct dat Beled Hawo gelegen is vlakbij de Keniaanse en Ethiopische grens in de provincie Gedo (CGVS 2111946, p. 11-12). Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over uw leven in Beled Hawo komt u niet verder dan tweemaal 'ja' op deze vraag te antwoorden. U wordt erop gewezen dat u om uitleg over uw woonplaats wordt gevraagd en dat het antwoord niet gewoon 'ja' kan zijn, waarop u niet verder komt dan te zeggen dat het een plaats is waar veel handel gebeurt, dat er een rivier passeert en dat er landbouwgronden zijn. Gevraagd naar meer herhaalt u simpelweg hetzelfde. U voegt nog toe dat er veel gevechten waren in de regio (CGVS 2111946, p. 10-11). Hiernaar gevraagd blijft u oppervlakkig door te zeggen dat Al Shabaab eens tegen de regering vocht en ook clans tegen de regering vochten. Met deze vage verklaringen weet u dan ook niet te overtuigen dat u van Beled Hawo afkomstig zou zijn.

Later wordt doorgevraagd naar de handel en de industrie en wordt u de vraag gesteld of u daar iets over kan vertellen. U stelt echter enkel kort dat er veel groenteverkoop is van de landbouwgronden. U wordt aangespoord meer te vertellen maar zegt niet meer dan dat er voedsel van Ethiopië en Mogadishu in de stad toekomt. U kent verder geen fabrieken of bekende winkels en stelt dat u het vergeten bent omdat u al twee jaar weg bent van de stad. U zegt dat u naar de winkel Mustafiin ging en dat u zich alleen dat herinnert om vervolgens over de markten te beginnen. Aangezien u echter wel meer dan twintig jaar in Beled Hawo gewoond zou hebben is het niet geloofwaardig dat u, omdat u er al twee jaar weg bent, zo weinig zou kunnen vertellen over het leven in de stad (CGVS 2111946, p. 12). De informatie die u dan wel geeft komt over alsof u het hebt ingestudeerd. Zo somt u alle markten op die er in Beled Hawo zouden zijn zonder dat u meer kan vertellen over de winkels in het dorp of specificeert over wat voor markten het gaat. Ook wanneer u wordt gevraagd naar de grens tussen Ethiopië en Somalië en welk dorp daar ligt begint u over alle dorpen die onder Beled Hawo vallen. U somt ze allemaal op, maar wanneer u wordt gevraagd of u er ooit heen ging zegt u dat u er enkel zo van gehoord hebt (CGVS 2111946, p. 12). Op geen enkel moment zijn uw verklaringen over uw stad doorleefd en u vertelt over uw stad zonder enige persoonlijke levenservaring te beschrijven.

Verder noemt u de verschillende wijken die in de stad gelegen zijn. Wanneer u wordt gevraagd om uit te leggen welke wijken aan elkaar grenzen beantwoordt u de vraag opnieuw met 'ja' (CGVS 2111946, p. 12-13). De vraag wordt uitgelegd, maar u herhaalt gewoon uw eigen wijk om dan te zeggen dat de andere 'dichtbij' zijn. Ook hier slaagt u er dan ook niet in te overtuigen dat u effectief van Beled Hawo afkomstig bent.

Vervolgens wordt gewezen op uw gebrekkige clankennis. Ten eerste verklaart u tot de minderheidsclan madhiban te horen. U noemt enkele subclans en zegt dat jullie gediscrimineerd werden. Wat betreft deze discriminatie waarmee u te maken zou hebben gekregen wordt opgemerkt dat u geen enkel concreet feit kan noemen waarbij blijkt dat u ooit persoonlijke problemen had omwille van uw clan. U komt ter zake niet verder dan te zeggen dat jullie enkel binnen de clan trouwen en dat jullie lager werden beschouwd dan andere mensen. Gevraagd naar de invloed van de discriminatie op uw dagelijks leven en hoe die

discriminatie zich precies uitte komt u opnieuw niet verder dan te herhalen dat jullie anders en apart zijn en dat jullie werden uitgescholden. Er wordt nog doorgevraagd naar de reden van die discriminatie en het ontstaan maar u blijft ook hier kort van stof door te zeggen dat u er niet veel over weet, dat u zo bent opgegroeid en dat men zegt dat jullie dode dieren aten (CGVS 2111946, p. 6). Gezien uw beknopte verklaringen weet u niet te overtuigen dat u effectief tot de madhiban clan behoort.

Voorts verklaart u dat in Beled Hawo vooral marehan wonen. Daarnaast stelt u dat ook de madhiban er wonen. Gevraagd of er nog andere minderheidsgroepen wonen blijft u opnieuw vaag door te zeggen dat er nog een clan woont maar dat u het vergeten bent (CGVS 2111946, p. 13). U vertelt verder dat er clanconflicten waren en wordt gevraagd daar in meer detail over te vertellen. Daarop komt u niet verder dan te zeggen dat er vooral binnen de marehan wordt gevochten omdat sommige voor de regering waren en anderen niet. U wordt gevraagd of er nog clanconflicten waren die misschien over andere zaken gingen maar zegt dat u er niets over weet. Gevraagd om de conflicten in de tijd te situeren moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS 2111946, p. 13). Met deze vage en ontwijkende antwoorden weet u opnieuw niet te overtuigen dat u effectief uit Beled Hawo afkomstig bent. Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat er door de jaren heen heel veel clanconflicten plaatsvonden in Beled Hawo en dat die gingen over waterputten, markten, checkpoints, toegang tot de lokale administratie, inmenging van omliggende regio's, enz. Dat u hierover niets kan vertellen bevestigt dan ook de twijfels over uw beweerde regio van herkomst.

Voorts slaagt u er niet in ook maar iets te vertellen over bepaalde gebeurtenissen die zich in uw dorp zouden hebben voorgedaan (CGVS 2111946, p. 13, p. 19). Wanneer verder wordt doorgevraagd over de politieke en veiligheidssituatie in uw regio van herkomst legt u vage verklaringen af. U zegt dat Ahmed Madobe in uw regio de macht had. Gevraagd om de periode te schetsen wanneer hij de macht had of wie er voor hem aan de macht was moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 2111946, p. 13). Verder wordt u gevraagd naar de districtscommissaris, waarop u een zeer onsamenhangende uitleg begint en allemaal namen noemt van mensen die elkaar zouden hebben opgevolgd. De protection officer geeft aan dat u onsamenhangend bent en vraagt u om alles rustig te herhalen waarop u zegt dat u het zich niet meer herinnert. De protection officer wijst u er daarop op dat u bezig was met het noemen van namen van mensen die de macht hadden gehad, waarop u zegt dat u al lang weg bent van uw stad en enkel één naam zegt. Gevraagd naar de overige namen verklaart u dat het er te veel zijn en dat u in de war bent (CGVS 2111946, p. 14). Ook hier blijft uw uitleg dus onduidelijk en weet u met deze verklaringen de twijfel over uw beweerde herkomst niet weg te nemen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Beled Hawo gelegen in de regio Gedo. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Beled Hawo heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat uw verklaringen op meerdere punten tegenstrijdig zijn met die van uw man en eigenaardigheden bevatten die verder bevestigen dat u niet de waarheid vertelt. Zo is het op zijn minst opmerkelijk dat zowel uw eerste man als uw huidige man volgens u het beroep van kapper uitoefende (CGVS 2111946, p. 15). Zeker aangezien uw huidige man bij zijn interview bij de DVZ verklaarde dat hij als landbouwer werkte (verklaring DVZ, 11.03.2022, vraag 12). Bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt hij zijn verklaringen en zegt hij dat hij kapper was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt uw man dat hij de vraag bij de DVZ verkeerd begrepen had (CGVS 2212590, p. 11). Die uitleg is echter onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te klaren. Het lijkt er immers meer op dat uw man gaandeweg zijn verklaringen aanpaste om ze te doen overeenkomen met die van u en op deze manier jullie kansen op het verkrijgen van internationale bescherming probeerde te vergroten.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden

in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 11 juli 2022 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er aan het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS 2111946, p. 4).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

In verband met uw minderjarige dochter Hana Mohamed Hirsi, waarvan u verklaart dat ze geboren is op 10 november 2014 in Beled Hawo, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit Beled Hawo wordt er, rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit

dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, waar u een attest van voorlegt, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de genitale verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan Hana. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd. Uw lidkaart van Gams verandert niets aan deze vaststellingen.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging

te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter Hana bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

Het geboortecertificaat van uw zoon Sudaysi bevestigt zijn geboorte, maar heeft verder geen invloed op de inhoud van uw beslissing.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud wordt opgemerkt dat deze geen nieuwe informatie bevatten. Er werd dan ook rekening mee gehouden maar ze kunnen niets veranderen aan de inhoud van uw beslissing.

Inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot werd op basis van zijn eigen elementen beslist. Wat betreft zijn verzoek werd eveneens overgegaan tot het nemen van een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

II.1. IN HOOFDORDE : ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980)

a. Voorafgaande opmerkingen

De tegenpartij meent dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van verzoekster in Beled Hawo.

Echter, verschillende elementen leggen uit waarom verzoekster een “beperkte” kennis heeft van de geografische en sociale omgeving rond haar dorp.

1) Elementen van kwetsbaarheid van verzoekster

Het lijkt duidelijk dat verzoekster heel kwetsbaar is. Dit vloeit voort uit de volgende elementen :

- Fysieke toestand van verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud – zwangerschap

De tegenpartij heeft absoluut geen rekening gehouden met de algemene toestand van verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Zo dient er vooreerst rekening gehouden te worden met het feit dat verzoekster 9 maand zwanger was tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij kon enkel nog in een rolstoel bewegen (NPO, p. 3 en 4).

Verzoekster is ook effectief 6 dagen na het persoonlijk onderhoud bevallen van haar zoontje (S. is geboren op 17 juli 2022).

Het lijkt duidelijk dat verzoekster dus niet in goede omstandigheden was om een persoonlijk onderhoud af te leggen. Haar fysieke en mentale toestand (chronische vermoeidheid door slechte slaap, stress, pijn, gebrek aan mobiliteit) hebben dan ook een impact gehad op haar vermogen om een persoonlijk onderhoud af te leggen en zich verschillende elementen te herinneren.

De protection officer heeft ook nooit gevraagd aan verzoekster of zij zich, gelet op haar zwangerschap, fysiek en mentaal goed genoeg voelde om haar persoonlijk onderhoud te voeren !!

Verzoekster had ook pijn aan haar heup. Zij is gevallen in Somalië en heeft daar vandaag nog last van (NPO, p. 3 en 4). Omwille van haar heupproblemen, kan verzoekster moeilijk bewegen.

• Mentale toestand van verzoekster

Verzoekster heeft een kwetsbaar profiel, o.a. omwille van de elementen infra (vrouw die in Somalië grootgebracht werd, geen scholing, jarenlang alleenstaande moeder, veiligheidssituatie, enz.).

Verzoekster kampt met veel stress, die veroorzaakt wordt door de problemen die zij gekend heeft in Somalië, maar ook door haar administratieve toestand in België, de administratieve toestand van haar familieleden, de moeilijkheden om drie kinderen groot te brengen in precare en onzekere omstandigheden (opvangcentrum, geen zekerheid betreffende de administratieve status, enz.).

Verzoekster heeft ook duidelijk aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij zich zorgen maakte voor haar oudste zoon, die nog in Somalië verblijft (NPO, p. 7).

• Geslacht van verzoekster

Verder dient er opgemerkt te worden dat verzoekster een vrouw is en dat zij sinds haar geboorte het slachtoffer is geweest van gendergerelateerde discriminatie (hoewel zij zich er waarschijnlijk niet van bewust was).

Verzoekster had, als meisje/vrouw, niet dezelfde bewegingsvrijheid / opleiding en instructie als Somalische jongens. Dit legt ook uit waarom zij een beperktere kennis heeft van haar geografische en sociale omgeving (o.a. de clanstructuren, informatie betreffende de veiligheidssituatie, informatie over de omliggende regio enz.).

Verzoekster is trouwens nooit naar school gegaan (enkel naar de Koranschool) en kan ook niet lezen en schrijven (NPO, p. 9).

Gendergerelateerde discriminatie is alomtegenwoordig in de Somalische samenleving en structureert zelfs de Somalische samenleving :

[...]

Er wordt in Somalië weinig aandacht besteed aan de opleiding en instructie van jonge vrouwen, die niet voorbestemd zijn om leidinggevende rollen te vervullen.

In 2005, sprak UNICEF over een land waar "the need for girls to work at home, the low social value accorded to girls' education, and the lack of female role models contribute to the lowest primary school enrolment rate for girls in the world"

(vrije vertaling : de noodzaak voor meisjes om thuis te werken, de lage sociale waarde die wordt toegekend aan onderwijs voor meisjes en het gebrek aan vrouwelijke rolmodellen dragen bij aan het laagste inschrijvingspercentage op de basisschool voor meisjes ter wereld).

Voor wat betreft haar bewegingsvrijheid in haar land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat meisjes en vrouwen in Somalië slechts kleine afstanden kunnen afleggen zonder vergezeld te worden van een man :

[...]

Verzoekster legt dus uit dat zij, als jonge vrouw, geen instructie kreeg, dat er met haar nooit gesproken werd over de politieke en veiligheidssituatie in haar land van herkomst et dat haar rol beperkt was in het sociale leven in Somalië.

Het feit dat verzoekster in een regio leefde onder het bewind van Al Shabaab, legt ook uit waarom zij niet dezelfde rechten had, onder andere in haar bewegingsvrijheid, als de jongens uit haar regio:

[...]

• Statuut als alleenstaande moeder in Somalië

De eerste echtgenoot van verzoekster werd reeds vermoord door Al Shabaab, omdat hij kapper was (NPO, p. 10). Verzoekster is dus op jonge leeftijd weduwe geworden en werd onder druk gezet door Al Shabaab om met één van hun te trouwen.

Verzoekster is hertrouwd met haar huidige echtgenoot, die ook in België verblijft. Echter, haar echtgenoot is in 2015 vertrokken uit Somalië omwille van een vrees voor Al Shabaab. Verzoekster is in Somalië opnieuw alleen achtergebleven met haar drie minderjarige kinderen, A., H. en H. Zij heeft hen alleen

moeten opvoeden, grootbrengen, ondanks de moeilijke situatie voor Somalische vrouwen. Verzoekster werd ook tijdens deze periode meerdere keren bedreigd door Al Shabaab (NPO, p. 10).

- **Veiligheidssituatie in Beled Hawo**

Uiteindelijk, dient er ook opgemerkt te worden dat verzoekster opgegroeid is in een plaats waar de veiligheidssituatie heel slecht is. Verzoekster leefde onder het bewind van Al Shabaab, in een situatie van algemene angst.

Verzoekster heeft trouwens duidelijk uitgelegd gedurende haar persoonlijk onderhoud dat haar oma en haar oom gestorven zijn omwille van de algemene veiligheidssituatie in Beled Hawo (NPO, p. 11 : “Nee, de kogel was per toeval”).

Ook dit is een element dat uitlegt waarom verzoekster amper naar buiten kwam en waarom verzoekster dus weinig kennis heeft over haar geografische en sociale omgeving.

2) Impact van de kwetsbaarheid van verzoekster op haar vermogen om een interview af te leggen

Verzoekster heeft een kwetsbaar profiel, o.a. omwille van de elementen supra (vrouw die in Somalië grootgebracht werd, geen scholing, jarenlang alleenstaande moeder, veiligheidssituatie, fysieke en mentale toestand, zwangerschap, enz.).

De elementen van kwetsbaarheid hebben duidelijk een grote impact gehad op het vermogen van verzoekster om een interview af te leggen. De tegenpartij moest hiermee rekening houden bij het beoordelen van de kennis die van verzoekster verwacht kan worden. Dit blijkt echter niet het geval geweest te zijn. Verschillende antwoorden van verzoekster wijzen duidelijk op het feit dat zij de vragen vaak niet verstond en dat het soms nodig was om de vraag verschillende keren te herhalen :

[...]

Verder dient er nogmaals opgemerkt te worden dat de protection officer op geen enkel moment gevraagd heeft aan verzoekster of zij zich fysiek en mentaal goed genoeg voelde om het gesprek te voeren ondanks het feit dat verzoekster reeds 9 maanden zwanger was !

b. De bestreden beslissing

1) De herkomst van verzoekster uit de stad Beled Hawo

- **Algemene vaststelling van de tegenpartij :**

De tegenpartij begint haar argumentering met de volgende, heel algemene, bevinding :

“Om te beginnen zijn uw verklaringen aangaande uw regio van herkomst uitermate vaag. Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u correct dat Beled Hawo gelegen is vlakbij de Keniaanse en Ethiopische grens in de provincie Gedo (CGVS 2111946, p. 11-12). Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over uw leven in Beled Hawo komt u niet verder dan tweemaal ‘ja’ op deze vraag te antwoorden. U wordt erop gewezen dat u om uitleg over uw woonplaats wordt gevraagd en dat het antwoord niet gewoon ‘ja’ kan zijn, waarop u niet verder komt dan te zeggen dat het een plaats is waar veel handel gebeurt, dat er een rivier passeert en dat er landbouwgronden zijn. Gevraagd naar meer herhaalt u simpelweg hetzelfde. U voegt nog toe dat er veel gevechten waren in de regio (CGVS 2111946, p. 10-11). Hiernaar gevraagd blijft u oppervlakkig door te zeggen dat Al Shabaab eens tegen de regering vocht en ook clans tegen de regering vochten. Met deze vage verklaringen weet u dan ook niet te overtuigen dat u van Beled Hawo afkomstig zou zijn.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij geen rekening gehouden heeft met de kwetsbaarheid van verzoekster en de moeilijke situatie in dewelke zij zich bevond omwille van haar zwangerschap. Zo lijkt het duidelijk dat verzoekster de vraag die haar gesteld werd (“vertel eens over het leven in uw woonplaats? (...) ? Vertel eens hoe het leven daar was?”) gewoonweg niet begreep.

Verzoekster heeft daarna, in het algemeen, verteld over haar stadje : “Het is een plaats waar veel handel gebeurt. Er is een rivier die daar passeert. Er zijn veel landbouwgronden (...). Landbouw, rivier, landbouwgrond. Er zijn veel gevechten geweest daar. Je kan er goed handel doen” (NPO, p. 11).

Bij het lezen van de notities van haar persoonlijk onderhoud (van het begin tot het einde) blijkt echter duidelijk dat verzoekster veel meer informatie heeft kunnen verstrekken betreffende haar regio van herkomst dan wat de tegenpartij laat blijken. De tegenpartij isoleert hier een kleine passage van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, maar houdt absoluut geen rekening met de andere verklaringen van verzoekster. Nochtans heeft verzoekster :

[...]

- **De clankennis van verzoekster :**

De tegenpartij meent dat de clankennis van verzoekster gebrekkig is.

De tegenpartij meent, betreffende de kennis van verzoekster van haar eigen clan wat volgt :

Vervolgens wordt gewezen op uw gebrekkige clankennis. Ten eerste verklaart u tot de minderheidsclan madhiban te horen. U noemt enkele subclans en zegt dat jullie gediscrimineerd werden. Wat betreft deze discriminatie waarmee u te maken zou hebben gekregen wordt opgemerkt dat u geen enkel concreet feit kan noemen waarbij blijkt dat u ooit persoonlijke problemen had omwille van uw clan. U komt ter zake niet verder dan te zeggen dat jullie enkel binnen de clan trouwen en dat jullie lager werden beschouwd dan andere mensen. Gevraagd naar de invloed van de discriminatie op uw dagelijks leven en hoe die discriminatie zich precies uitte komt u opnieuw niet verder dan te herhalen dat jullie anders en apart zijn en dat jullie werden uitgescholden. Er wordt nog doorgevraagd naar de reden van die discriminatie en het ontstaan maar u blijft ook hier kort van stof door te zeggen dat u er niet veel over weet, dat u zo bent opgegroeid en dat men zegt dat jullie dode dieren aten (CGVS 2111946, p. 6). Gezien uw beknopte verklaringen weet u niet te overtuigen dat u effectief tot de madhiban clan behoort.

Verzoekster betwist niet dat zij nooit ernstige, persoonlijke, problemen heeft gekend omwille van haar toebehoren tot de mahdiban. Zij kan echter niet akkoord gaan met de conclusietrekking van de tegenpartij volgens dewelke zij niet tot de mahdiban clan behoort.

Zo heeft verzoekster meer informatie gegeven over haar clan, dan wat de tegenpartij laat blijken in de bestreden beslissing. Zo heeft verzoekster uitgelegd dat haar clan gekend was voor hun werk als landbouwers, schoenmakers, ijzerverwerkers (NPO, p. 6), dat zij “gediscrimineerd”, “uitgescholden” en “gekleineerd” worden (NPO, p. 6), dat zij “midgo” of “gaboye” werden genoemd, dat zij enkel tussen mahdiban kunnen trouwens (NPO, p. 6), dat zij “lager” zijn dan de andere mensen (NPO, p. 6), dat zij gekleineerd worden omdat hun voorouders dode dieren zouden hebben gegeten (NPO, p. 6), dat verzoekster zelf ook opgegroeid is om “apart te zijn, anders te zijn” (NPO, p. 6).

Verzoekster heeft ook duidelijk gezegd dat haar papa schoenmaker was en dat haar ooms “werken in landbouwgronden, sommigen als schoenmakers en sommige als ijzerwerkers” (NPO, p. 8).

Verder heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met het profiel van verzoekster. Zoals hiervoor reeds duidelijk aangetoond werd, is verzoekster heel kwetsbaar. De vraagstelling en de antwoorden die van verzoekster verwacht kunnen worden, moeten hieraan aangepast worden. In casu, kan niet geconcludeerd worden dat de tegenpartij hiermee rekening gehouden heeft. Het lijkt duidelijk, bij het lezen van het verhoorverslag (NPO, p. 6), dat verzoekster niet begrepen heeft dat zij verdere details diende te geven. Zij dacht dat haar antwoorden voldoende waren.

Ter illustratie, wenst verzoekster te verwijzen naar haar verklaringen betreffende de redenen waarom haar clan minacht wordt (NPO, p. 6) :

[...]

Het lijkt duidelijk dat verzoekster weldegelijk weet waarom haar clan minacht wordt. Nochtans moest de vraag op drie verschillende manieren gesteld worden voordat zij begrepen heeft dat zij deze reden ook moest geven (zoals hiervoor reeds uitvoerig aangetoond werd, begreep verzoekster de vragen wel vaker niet). De tegenpartij heeft nadien ook geen preciezere vragen gesteld. Verzoekster heeft de informatie wel, maar heeft moeilijkheden gehad, tijdens haar persoonlijk onderhoud, om deze informatie en kennis ook over te maken aan de protection officer (er kan in dit opzicht nogmaals gewezen worden op het feit dat verzoekster 9 maanden zwanger was en 6 dagen na het persoonlijk onderhoud bevallen is ...).

De tegenpartij meent verder, betreffende de clankennis van verzoekster over de andere clans :

“Voorts verklaart u dat in Beled Hawo vooral marehan wonen. Daarnaast stelt u dat ook de madhiban er wonen. Gevraagd of er nog andere minderheidsgroepen wonen blijft u opnieuw vaag door te zeggen dat er nog een clan woont maar dat u het vergeten bent (CGVS 2111946, p. 13). U vertelt verder dat er clanconflicten waren en wordt gevraagd daar in meer detail over te vertellen. Daarop komt u niet verder dan te zeggen dat er vooral binnen de marehan wordt gevochten omdat sommige voor de regering waren en anderen niet. U wordt gevraagd of er nog clanconflicten waren die misschien over andere zaken gingen maar zegt dat u er niets over weet. Gevraagd om de conflicten in de tijd te situeren moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS 2111946, p. 13). Met deze vage en ontwijkende antwoorden weet u opnieuw niet te overtuigen dat u effectief uit Beled Hawo afkomstig bent. Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat er door de jaren heen heel veel clanconflicten plaatsvonden in Beled Hawo en dat die gingen over waterputten, markten, checkpoints, toegang tot de lokale administratie, inmenging van omliggende regio's, enz. Dat u hierover niets kan vertellen bevestigt dan ook de twijfels over uw beweerde regio van herkomst”.

Verzoekster heeft duidelijk uitgelegd dat de meerderheidsclan marehan was, maar dat ook haar eigen clan, de madhiban, aanwezig waren.

Zij heeft verder uitgelegd dat er vaak conflicten waren tussen de marehan, omdat sommigen voor de regering waren en anderen niet. In tegenstelling tot de tegenpartij, meent verzoekster dat zij hieromtrent veel meer informatie heeft kunnen verstrekken dan wat de tegenpartij laat blijken. Zo lezen wij in het verhoorverslag (NPO, p. 13) :

[...]

Verzoekster wenst hieraan toe te voegen dat zij amper in contact kwam met de andere clans omdat zijzelf madhiban was. Zij werd door de andere clans minacht en sprak dan ook hoofdzakelijk met personen van haar eigen clan.

• *De veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekster*

Voorts slaagt u er niet in ook maar iets te vertellen over bepaalde gebeurtenissen die zich in uw dorp zouden hebben voorgedaan (CGVS 2111946, p. 13, p. 19). Wanneer verder wordt doorgevraagd over de politieke en veiligheidssituatie in uw regio van herkomst legt u vage verklaringen af. U zegt dat Ahmed Madobe in uw regio de macht had. Gevraagd om de periode te schetsen wanneer hij de macht had of wie er voor hem aan de macht was moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 2111946, p. 13). Verder wordt u gevraagd naar de districtscommissaris, waarop u een zeer onsamenhangende uitleg begint en allemaal namen noemt van mensen die elkaar zouden hebben opgevolgd. De protection officer geeft aan dat u onsamenhangend bent en vraagt u om alles rustig te herhalen waarop u zegt dat u het zich niet meer herinnert. De protection officer wijst u er daarop op dat u bezig was met het noemen van namen van mensen die de macht hadden gehad, waarop u zegt dat u al lang weg bent van uw stad en enkel één naam zegt. Gevraagd naar de overige namen verklaart u dat het er te veel zijn en dat u in de war bent (CGVS 2111946, p. 14). Ook hier blijft uw uitleg dus onduidelijk en weet u met deze verklaringen de twijfel over uw beweerde herkomst niet weg te nemen”.

Verzoekster heeft duidelijke en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen betreffende de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst (NPO, p. 11) :

[...]

Verzoekster heeft ook duidelijk kunnen aangeven dat er conflicten waren tussen de regering van Jubaland en van Somalië (NPO, p. 14).

Verzoekster heeft verschillende namen opgesomd van personen die aan de macht zijn geweest in Beled Hawo : Abdirashid Arobe, Mohamud Hared, Burkus, Abdiasis, Yusuf Khaniye. Verzoekster heeft duidelijk uitgelegd dat deze verschillende personen slechts enkele maanden aan de macht geweest zijn, zodat verzoekster ze niet in de correcte volgorde heeft kunnen noemen. De tegenpartij meent dat verzoekster onduidelijk is in haar verklaringen, maar heeft geen enkele serieuze poging ondernomen om na te gaan of de personen die verzoekster genoemd heeft al dan niet effectief aan de macht zijn geweest in Beled Hawo. Het lijkt vanzelfsprekend dat verzoekster verward ging zijn tijdens haar persoonlijk onderhoud aangezien zij al 9 maanden zwanger was. Het was dan ook de taak van de tegenpartij om hiermee rekening te houden en na te gaan of de informatie die verzoekster gegeven heeft al dan niet strookt met de werkelijkheid. Het louter concluderen, uit de verwardheid van verzoekster, dat zij niet afkomstig is uit Beled Hawo, is volstrekt onvoldoende. De tegenpartij schendt haar zorgvuldigheidsplicht.

2) *Gezinseenheid met de dochter van verzoekster, H., die erkend werd als vluchteling*

De tegenpartij meent dat het louter feit dat verzoekster de ouder is van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en hem niet automatisch het recht geeft op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid :

“Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter H bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid”.

Verzoekster meent dat de analyse van de tegenpartij te kort door de bocht is.

Het feit dat H niet besneden is, kan niet betwist worden door de tegenpartij. Dit is ook de reden waarom zij erkend werd als vluchteling in België en waarom een terugkeer naar Somalië voor haar uitgesloten is.

Verzoekster meent dat zij een vrees koestert, in geval van terugkeer naar Somalië, omdat zij de moeder is van een niet-besneden meisje.

Zo heeft zij duidelijk gezegd dat zij tegen de praktijk van besnijdenis was en heeft ook in detail uitgelegd waarom zij dit standpunt aangenomen heeft (NPO, p. 16) :

[...]

Moesten verzoekster, haar echtgenoot en haar andere kinderen terugkeren naar Somalië, zonder H, zullen zij vervolgd worden omwille van hun weigering om H te besnijden.

Dit risico bestaat ongeacht de regio van herkomst van verzoekster en haar echtgenoot. Verzoekster heeft inderdaad duidelijk aangegeven dat niet enkel Al Shabaab haar verplichtte om haar dochter te besnijden, maar ook haar eigen familieleden, bijvoorbeeld de maternale tante van verzoekster, I.A. (NPO, p. 16).

Verzoekster heeft trouwens duidelijk uitgelegd dat zij, omwille van deze weigering, grote problemen zou kennen in geval van terugkeer naar Afghanistan (NPO, p. 10) :

[...]

Hoewel de tegenpartij van mening is dat de dochter van verzoekster niet kan terugkeren naar Somalië omwille van het risico dat zij loopt om er besneden te worden, gaat de tegenpartij niet tot het einde van deze logica (vrees in hoofde van de ouders die weigeren om hun dochter te besnijden). De onzorgvuldigheid van de tegenpartij is hier flagrant.

c. Voordeel van twijfel

Artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

[...]

Het CGVS weigert echter om het voordeel van twijfel te gunnen aan verzoekster, ondanks de ernst van de ingeroepen vrees.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat, zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle incoherenties weg te nemen : « *sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains.* » (vrije vertaling : Onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden alste weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die gevisieerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft 16 zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk kan zijn om de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad,

« *After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt* »¹⁰ (wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : Nadat de aanvrager zich echt heeft ingespannen om zijn verhaal te bewijzen, kan er voor sommige van zijn verklaringen nog steeds een gebrek zijn aan bewijs. Zoals hierboven uiteengezet (paragraaf 196), is het voor een vluchteling nauwelijks mogelijk om elk element van zijn relaas te 'bewijzen' en, inderdaad, als dit een vereiste was, zou de meerderheid van de vluchtelingen niet worden erkend. Het is daarom vaak noodzakelijk om de aanvrager het voordeel van de twijfel te geven).

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming :

« Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains ».

(Vrije vertaling : Hoewel de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase het verzoek zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden).

Gelet op de verschillende elementen die hierboven werden aangehaald, moest men op zijn minst het voordeel van twijfel gunnen aan verzoekster.

II.2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE : TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS (artikel 48/4 van de wet van 15).

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

[...]

De inhoud van de wet van 15 december 1980 weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Artikel 2 EVRM bepaalt :

[...]

Artikel 3 EVRM bepaalt:

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Belgische Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het leven van verzoekster in gevaar gebracht zou worden, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

In casu, vreest verzoekster, in haar hoofde, onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Somalië, omwille van de werkzaamheden van haar echtgenoot, haar toebehoren tot een minderheidsclan en haar weigering om haar dochter te besnijden.

Zij loopt dan ook een heel groot risico om, ingeval van terugkeer naar Somalië, onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoekster vreest ook de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst (provincie Gedo van Somalië). De veiligheidssituatie is er heel onstabiel en er zijn continu gevechten tussen de verschillende actoren (Somalische overheidstroepen, Keniaanse overheidstroepen, AMISOM, Al Shabaab). De tegenpartij kent trouwens een subsidiaire beschermingsstatus toe aan de personen die afkomstig zijn uit deze regio".

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. Verzoekster slaagt er niet in haar herkomst aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat zij met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Zij ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twifelen aan haar regio van herkomst, herhaalt haar verklaringen hierover en volhardt dat zij wel een toereikende kennis bezit over haar regio, rekening houdend met haar kwetsbaar profiel.

4.1.2. Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal echter bijgetreden dat de kennis van verzoekster over i) haar dagelijkse leven in Beled Hawo; (ii) haar directe levensomgeving; (iii) de handel en industrie in Beled Hawo; (iv) de clansituatie in haar beweerde regio van herkomst; (v) de veiligheidssituatie en politieke ontwikkelingen in Beled Hawo enerzijds lacunair, vaag en gebrekkig en anderzijds ingestudeerd overkomt. Aangezien verzoekster haar herkomst niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de concrete problemen die zij daar stelt te hebben ondervonden.

4.1.3. Allereerst benadrukt de Raad, daar waar verzoekster wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de bewijslast in beginsel bij verzoekster zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoekster rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij verzoekster is gelegd.

4.1.4. Verzoekster stelt in haar betoog, ter verschoning van haar ontoereikende kennis met betrekking tot haar directe leefomgeving, dat zij een kwetsbaar profiel heeft aangezien zij een jonge ongeschoolde vrouw is, in de context van een door Al-Shabaab gecontroleerde regio, waarbij zij weinig bewegingsvrijheid had. De Raad is echter van oordeel dat zelfs van een jonge, ongeschoolde vrouw met dergelijk profiel redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerde

regio van herkomst. Dit geldt temeer nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij meer dan twintig jaar in Beled Hawo heeft gewoond, waarbij aldus ook kan worden aangenomen dat zij reeds een zekere maturiteit had. De Raad benadrukt verder dat ongeschooldheid niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of haar zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. De Raad wijst er in deze ook op dat geenszins blijkt dat verzoekster geen enkele bewegingsvrijheid had of dat zij omwille van de veiligheidssituatie amper buiten kwam, aangezien zij zelf verklaarde dat zij heeft gewerkt in een café in Beled Hawo, alwaar zij thee en eten maakte voor de mensen (zie “verklaring DVZ”, vraag 12 en notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 9). Verzoekster verduidelijkt ook niet waarom de omstandigheid dat zij alleenstaande moeder was, een invloed zou hebben gehad op haar kennis van haar directe leefomgeving.

4.1.5. Verder toont verzoekster ook niet aan waarom de omstandigheid dat zij negen maanden zwanger was ten tijde van het persoonlijk onderhoud, evenals pijn had aan haar heup, de gedane vaststellingen zouden verschonen. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom een vergevorderde zwangerschap, en de daarmee gepaard gaande vermoeidheid en lichamelijke ongemakken, *ipso facto* inhouden dat zij niet in staat was volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster heeft op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat haar zwangerschap haar belemmerde om verder deel te nemen aan het onderhoud. Evenmin heeft verzoekster een medisch attest voorgelegd, waarin wordt vastgesteld dat verzoeksters mentale of fysieke toestand haar verhinderde om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan ook niet blijken dat verzoekster doorheen het onderhoud problemen heeft ondervonden. De *protection officer* heeft verzoekster ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe zij zich voelde, waarop verzoekster stelde dat het goed ging met haar. Ook na de pauze heeft de *protection officer* gevraagd of verzoekster klaar was om verder te gaan, waarop verzoekster bevestigend heeft geantwoord.

4.1.6. Waar verzoekster benadrukt dat zij kampt met veel stress, wijst de Raad erop dat elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt en de *protection officer* houdt hiermee rekening, maar *in casu* zijn er geen gegevens voorhanden dat stress en angstige emoties verzoekster verhinderd hebben coherente, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo heeft zij bij de vragenlijst inzake de bijzondere procedurele noden ontkennend geantwoord op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, “vragenlijst procedure noden”, vraag 1). Verzoekster heeft ook nergens in de loop van de procedure melding gemaakt van het gegeven dat zij zodanig gestresseerd zou zijn of mentale problemen zou hebben, dat dit haar zou verhinderen om coherente en concrete verklaringen af te leggen. Er liggen dan ook geen gegevens voor, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoekster een specificiteit bestond, die de commissaris-generaal ertoe noopte om een bijzondere vraagstelling te hanteren. Er liggen zo ook geen medische stukken voor. Bovendien ontslaat het gegeven dat een verzoekster mogelijks stress of angst kan ervaren haar niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. De Raad wijst er alleszins op dat de *protection officer*, waar nodig de tijd heeft genomen om vragen te herhalen of opnieuw te formuleren, wanneer verzoekster niet meteen relevant antwoordde op een vraag.

4.1.7. Verder doet verzoekster door te volharden in haar verklaringen en te stellen dat zij wel voldoende kennis heeft over haar leefomgeving, geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Om te beginnen zijn uw verklaringen aangaande uw regio van herkomst uitermate vaag. Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u correct dat Beled Hawo gelegen is vlakbij de Keniaanse en Ethiopische grens in de provincie Gedo (CGVS 2111946, p. 11-12). Wanneer u wordt gevraagd om te vertellen over uw leven in Beled Hawo komt u niet verder dan tweemaal ‘ja’ op deze vraag te antwoorden. U wordt erop gewezen dat u om uitleg over uw woonplaats wordt gevraagd en dat het antwoord niet gewoon ‘ja’ kan zijn, waarop u niet verder komt dan te zeggen dat het een plaats is waar veel handel gebeurt, dat er een rivier passeert en dat er landbouwgronden zijn. Gevraagd naar meer herhaalt u simpelweg hetzelfde. U voegt nog toe dat er veel gevechten waren in de regio (CGVS 2111946, p. 10-11). Hiernaar gevraagd blijft u oppervlakkig door te zeggen dat Al Shabaab eens tegen de regering vocht en ook clans tegen de regering vochten. Met deze vage verklaringen weet u dan ook niet te overtuigen dat u van Beled Hawo afkomstig zou zijn. Later wordt doorgevraagd naar de handel en de industrie en wordt u de vraag gesteld of u daar iets over kan vertellen. U stelt echter enkel kort dat er veel groenteverkoop is van de landbouwgronden. U wordt aangespoord meer te vertellen maar zegt niet meer dan dat er voedsel van Ethiopië en Mogadishu in de stad toekomt. U kent verder geen fabrieken of bekende winkels en stelt dat u het vergeten bent omdat u al twee jaar weg bent van de stad. U zegt dat u naar de winkel Mustafiin ging

en dat u zich alleen dat herinnert om vervolgens over de markten te beginnen. Aangezien u echter wel meer dan twintig jaar in Beled Hawo gewoond zou hebben is het niet geloofwaardig dat u, omdat u er al twee jaar weg bent, zo weinig zou kunnen vertellen over het leven in de stad (CGVS 2111946, p. 12). De informatie die u dan wel geeft komt over alsof u het hebt ingestudeerd. Zo somt u alle markten op die er in Beled Hawo zouden zijn zonder dat u meer kan vertellen over de winkels in het dorp of specificeert over wat voor markten het gaat. Ook wanneer u wordt gevraagd naar de grens tussen Ethiopië en Somalië en welk dorp daar ligt begint u over alle dorpen die onder Beled Hawo vallen. U somt ze allemaal op, maar wanneer u wordt gevraagd of u er ooit heen ging zegt u dat u er enkel zo van gehoord hebt (CGVS 2111946, p. 12). Op geen enkel moment zijn uw verklaringen over uw stad doorleefd en u vertelt over uw stad zonder enige persoonlijke levenservaring te beschrijven. Verder noemt u de verschillende wijken die in de stad gelegen zijn. Wanneer u wordt gevraagd om uit te leggen welke wijken aan elkaar grenzen beantwoordt u de vraag opnieuw met 'ja' (CGVS 2111946, p. 12-13). De vraag wordt uitgelegd, maar u herhaalt gewoon uw eigen wijk om dan te zeggen dat de andere 'dichtbij' zijn. Ook hier slaagt u er dan ook niet in te overtuigen dat u effectief van Beled Hawo afkomstig bent."

Het is hierbij niet logisch dat verzoeker wel de namen kan opsommen van alle markten die er zouden zijn, evenals alle namen van de dorpen die onder Beled Hawo vallen, doch dat verzoekster geen enkele verdere en doorleefde inhoudelijke verklaringen hierover kan afleggen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat dergelijke verklaringen dan ook een ingestudeerd karakter hebben. Waar verzoekster aangeeft dat zij veel meer informatie heeft kunnen verstrekken over haar regio van herkomst, dan wat de commissaris-generaal laat blijken, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de afgelegde verklaringen, waaromtrent werd gesteld dat deze ingestudeerd overkomen, de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt. Ook door andere afgelegde verklaringen te benadrukken – zoals de aanwezigheid van het Rode Kruis en de namen van twee scholen – brengt verzoeker de vaststelling niet aan het wankelen dat haar verklaringen algemeen en vaag blijven, waarbij "op geen enkel moment zijn uw verklaringen over uw stad doorleefd en u vertelt over uw stad zonder enige persoonlijke - levenservaring te beschrijven".

4.1.8. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij, waar hij stelt dat: "Vervolgens wordt gewezen op uw gebrekkige clankennis. Ten eerste verklaart u tot de minderheidsclan madhiban te horen. U noemt enkele subclans en zegt dat jullie gediscrimineerd werden. Wat betreft deze discriminatie waarmee u te maken zou hebben gekregen wordt opgemerkt dat u geen enkel concreet feit kan noemen waarbij blijkt dat u ooit persoonlijke problemen had omwille van uw clan. U komt ter zake niet verder dan te zeggen dat jullie enkel binnen de clan trouwen en dat jullie lager werden beschouwd dan andere mensen. Gevraagd naar de invloed van de discriminatie op uw dagelijks leven en hoe die discriminatie zich precies uitte komt u opnieuw niet verder dan te herhalen dat jullie anders en apart zijn en dat jullie werden uitgescholden. Er wordt nog doorgevraagd naar de redenen van die discriminatie en het ontstaan maar u blijft ook hier kort van stof door te zeggen dat u er niet veel over weet, dat u zo bent opgegroeid en dat men zegt dat jullie dode dieren aten (CGVS 2111946, p. 6). Gezien uw beknopte verklaringen weet u niet te overtuigen dat u effectief tot de madhiban clan behoort. Voorts verklaart u dat in Beled Hawo vooral marehan wonen. Daarnaast stelt u dat ook de madhiban er wonen. Gevraagd of er nog andere minderheidsgroepen wonen blijft u opnieuw vaag door te zeggen dat er nog een clan woont maar dat u het vergeten bent (CGVS 2111946, p. 13). U vertelt verder dat er clanconflicten waren en wordt gevraagd daar in meer detail over te vertellen. Daarop komt u niet verder dan te zeggen dat er vooral binnen de marehan wordt gevochten omdat sommige voor de regering waren en anderen niet. U wordt gevraagd of er nog clanconflicten waren die misschien over andere zaken gingen maar zegt dat u er niets over weet. Gevraagd om de conflicten in de tijd te situeren moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS 2111946, p. 13). Met deze vage en ontwijkende antwoorden weet u opnieuw niet te overtuigen dat u effectief uit Beled Hawo afkomstig bent. Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat er door de jaren heen heel veel clanconflicten plaatsvonden in Beled Hawo en dat die gingen over waterputten, markten, checkpoints, toegang tot de lokale administratie, inmenging van omliggende regio's, enz. Dat u hierover niets kan vertellen bevestigt dan ook de twijfels over uw beweerde regio van herkomst."

Door de door haar afgelegde verklaringen te herhalen en te volharden dat zij wel degelijk voldoende informatie heeft kunnen verstrekken, brengt zij de gedane vaststellingen niet aan het wankelen. Verzoekster kan, uit de omstandigheid dat de *protection officer* een aantal vragen heeft herhaald of anders heeft geformuleerd, ook niet afleiden dat zij wel degelijk meer kennis heeft, doch dat zij moeilijkheden had om deze informatie en kennis over te maken aan de *protection officer*. De Raad herhaalt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar fysieke en/of mentale toestand haar verhinderde om coherente en volledige verklaringen af te leggen.

4.1.9. Wat betreft de politieke en veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, stelde de commissaris-generaal terecht dat: "Voorts slaagt u er niet in ook maar iets te vertellen over bepaalde gebeurtenissen

die zich in uw dorp zouden hebben voorgedaan (CGVS 2111946, p. 13, p. 19). Wanneer verder wordt doorgevraagd over de politieke en veiligheidssituatie in uw regio van herkomst legt u vage verklaringen af. U zegt dat Ahmed Madobe in uw regio de macht had. Gevraagd om de periode te schetsen wanneer hij de macht had of wie er voor hem aan de macht was moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS 2111946, p. 13). Verder wordt u gevraagd naar de districtscommissaris, waarop u een zeer onsamenhangende uitleg begint en allemaal namen noemt van mensen die elkaar zouden hebben opgevolgd. De protection officer geeft aan dat u onsamenhangend bent en vraagt u om alles rustig te herhalen waarop u zegt dat u het zich niet meer herinnert. De protection officer wijst u er daarop op dat u bezig was met het noemen van namen van mensen die de macht hadden gehad, waarop u zegt dat u al lang weg bent van uw stad en enkel één naam zegt. Gevraagd naar de overige namen verklaart u dat het er te veel zijn en dat u in de war bent (CGVS 2111946, p. 14). Ook hier blijft uw uitleg dus onduidelijk en weet u met deze verklaringen de twijfel over uw beweerde herkomst niet weg te nemen.

De Raad ziet niet in waarom het vanzelfsprekend zou zijn dat verzoekster hierover verward geraakte, omdat zij op dat moment negen maanden zwanger was. Dat verzoekster in de war geraakt en plots niet meer in staat is om de verschillende namen van de districtshoofden te herinneren, wanneer de *protection officer* even tussenkomt en haar vraagt om alles op een rustige wijze te herhalen, versterkt het ingestudeerde karakter van haar verklaringen.

4.1.10. De Raad moet vaststellen dat verzoekster thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier, en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.1.11. Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat *“u niet aannemelijk [hebt] gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Beled Hawo gelegen in de regio Gedo. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Beled Hawo heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”*

4.1.12. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit het district Beled Hawo gelegen in de regio Gedo in Somalië, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar. Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan. Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen

zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze twee gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.5. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter H. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die hierboven gemaakt werd in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat zij niet wil dat haar dochter wordt besneden, gelet ook op de vaststelling dat verzoeker geen zicht biedt op haar recente regio van herkomst. Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES